

## To piger

THE WORLD OF HENRY ORIENT (Peter Sellers i dur og mol), USA 1964. Prod. Jerome Hellman, Pan Arts. Instr.: George Roy Hill. Manus.: Nora Johnson og Nunnally Johnson efter førstnævntes roman. Foto: Boris Kaufman og Arthur J. Ornitz (Panavision, DeLuxe). Klip: Stuart Gilmore. Musik: Elmer Bernstein. Dekor.: Jan Scott. Kostumer: Ann Roth. Medv.: Tippy Walker (Valerie Boyd), Merrie Spaeth (Marian Gilbert), Peter Sellers (Henry Orient), Paula Prentiss (Stella), Angela Lansbury (Isabel Boyd), Tom Bosley (Frank Boyd), Phyllis Thaxter (Mrs. Gilbert), Bibi Osterwald (Boothy), Peter Duchin (Joe Byrd), John Fiedler (Sidney), Al Lewis (cigarhandleren), Fred Stewart (lægen), Philippa Bevans (Emma), Jane Buchanan (Kafritz).

Dansk distrib.: United Artists. Dansk prem.: 18.10.1965, Kino-Palæet. Længde 3025 m (106 min.).

I denne komedie fortælles om to unge pigers mærkværdige verden af smægtende drømme og dygtig beregning. Valerie og Marian er teenagere på vej ind i de voksnes verden, og de omsætter deres egen usikkerhed og private sorger i en meget kompliceret *romance*, som blandt andet forsøges gennemført af rent barnagtig stædighed. Valerie og Marian er fulde af kontakthunger og udadvendte på en særdeles egoistisk måde, de er uden illusioner, men leger med dem alle. De lever i et eneste rod af spontan edsafslæggelse for livstid, og de oplever tilværelsen som noget vidunderligt med mange muligheder for triumf og måske et par for skuffelse og nederlag. Den voksne verden omkring dem begriber det meste og er i det hele taget ikke spor forhærdet eller afstumpet, når undtages Valeries mor, hvis egoisme er modertyrannisk og fornedrende. Filmens nederlag tildeles derfor hende, fordi hun er luter beregning og ingen følelse – alle de andre går frelste gennem sjælekvalerne, navnlig pigerne, der uden noget besvær formår at leve, som om intet er hændt.

„Peter Sellers i dur og mol“ er en smuk og bevægende film om kærlighed og om to unge piger i New York. *George Roy Hill* fortæller i en meget lunerig og varieret stil, der bl. a. tillader ham at kopiere *François Truffaut*, uden at det virker ubehageligt. I filmens førstedel kredser han om pigerne og leger med i deres drøm-

me, og han har fået det helt fantastiske ud af *Tippy Walker* og *Merrie Spaeth*, der spiller Valerie og Marian. Her er to enormt oplagte talenter, begge båret af sikkerhed og følelse, forbløffende autoritative i at redegøre for de mange stemningsskift, og det vel at mærke inden for samme indstilling, uden klip eller overtoning. I det hele taget er vel den første del af filmen den mest overbevisende; her indgår gang på gang spillet en lykkelig forbindelse med *Boris Kaufmans* og *Arthur J. Ornitz'* vidunderlige New York-billeder og med *Elmer Bernsteins* musik. Men ser man filmen mere end én gang, vil man opdage, hvor solidt den holder tonen til det sidste. Ikke blot løber den parallelle historie om *monster*-pianisten Henry Orient og hans konfuse kærligheds-eventyr med en umulig frue smukt i takt med Valeries lige så håbløse, men knap så meningsløse forgabelse i pianisten – men samtidig lykkes det *George Roy Hill* at skabe den rigtige udvikling i disse forviklinger: Selvfølgelig og naturligt opfyldes forventningerne til tilværelsen, tværs gennem de hysteriske fataliteter bevæger kærligheden sig, og typisk nok ændrer alt sig – blot ikke Valerie og Marian. Det er, som om filmen vil sige, at takket være deres drømme stabiliseres alt. Det er en slutning, der udfordrer mange, som gerne vil trække det melankolske i forgrunden og betone det fortvivlede og afstanden mellem mennesker. Men denne film er indstillet i anden retning, og den skammer sig ikke ved sin menneskelige optimisme.

„Peter Sellers i dur og mol“ er uafbrudt fascinerende, vittig og gribende i et klogt afvekslende spil. Det musikalske akkompagnement dvæler ved stemningerne i parkerne og på gaderne, og i et pragtfuldt koncertafsnit leger det frækt (men ikke forkasteligt) med musikalsk opstiltethed. *Peter Sellers* og *Paula Prentiss* gennemlever en række nervepirrende rendez-vous'er, der navnlig er uforglemmelige takket være hendes besværligheder med stemmen, og Peter Sellers er helt fortræffelig, når han forlader koncerten ledsaget af forbitrede tilhøreres skældsord. *Angela Lansbury* er på ny Amerikas mor nr. 1 og frygtelig som ingen sinde før, og *Ann Roth* har givet Valerie en frakke på, som i sig selv er indbegrebet af hyggelig elegance og sjusket sikkerhed. Overhovedet er dette en gennemtanke og velberegnet film, smuk i sine følsomme skildringer af en hektisk og velkontrolleret ung verden og i sine musikalske og poetiske billeder af de to pigers by.

Jørgen Stegelmann.